

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter volja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištevno, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Po volitvah.

I.

Pisati bi imeli pod tem naslovom vrlo dosti; žalibog, da v zdanjej tiskovnej — svobodi ne moremo o vsem pisati to, kar vemo. Zanašamo se, da bodo ono, kar mi, ki nemamo imunitete, ne smemo in ne moremo, povedali z vso odločno in brezobzirno resničnostjo naši narodni poslanci v deželnem zboru.

Denes naj nam bode le nekoliko besedij izpregovoriti dovoljeno.

Pred vsem zakličimo iz cele slovenske domovine presrčen in bratovski: „živio!“ **Kranju in Loki!** Te dve gorenjski mesti sta jedini, ki sta hrabro držali se in čast rešili našemu narodu, volivši narodnega poslanca gospod Šavnika!

V porazu po družih malih mestih, kjer se je pa vendar še neko zrno poštenjaka slovenskih dobro in trdno izkazalo; v teh mestih, kjer smo propali le po izdajstvu necih kreatur, ki nimajo srca za drugo, kot za denar in polič vina, v tem se svitlo odlikuje sedež nekdanjih kranjskih vojvodov, starodavni Kranj in prijazna Loka. Za to čast obema mestoma!

Da smo propali, nij čudno. Kakor smo uže včeraj povedali, porezali so nam bili številno volilcev. Po tem so pa — vrag vedi od kod so toliko denarja imeli — glasove **kupovali**. Mi s tem nič ne sumničimo. Mi imamo mnogo dokazov, in jih bomo tudi producirali. Mi imamo na pr. lastno-ročno pismo nemškutarskega kandidata v žepu, v katerem ponuja volilcu mito ali podkup za to, da naj mu volilce nakloni. G. državni pravdnik bode še priliko

dobil preštudirati notarski legaliziran prepis. — Ker je bilo tako, pač lahko vsak vidi, da smo imeli težavno stanje. Na kmetih so ljudje še manj nepokvarjeni, tam je uže dvojen izbor. Za volilne može se izvolijo odlični pošteni, ki besedo drže. V vsacem malem narodu pa se nahaja tudi nekaj taci, ki so omahljivi, ki menj vedo, za kaj gre borba, nego celo manjši kmetje. Vendar pa imajo ti sami glas. Materijalizma je tu več. K temu se pridružuje revščina, paverizem, in potem je mogoče, da se taka pisma od nemškutarskih kandidatov pisati morejo, kakor je to, ki ga mi hranimo.

Na dalje je pač tudi karakterističen slučaj, kako so nemškutarski agitatorji delali, ta, ki ga pripoveduje naš dopisnik iz Tržiča. Iz Kamnika in Postojne čujemo enake reči, kadar jih nam dopisniki pošljejo, jih bomo objavili ali pa jih izročili poslancem, da jih še na boljšem mestu obelodanijo.

Sicer smo pa uže včeraj rekli. S takimi sredstvi, kakor so zdaj nemškutariji zmagali, more se le enkrat in zadnjikrat zmagati. Resnici in pravici se ne dajo dolgo oči zapirati.

Naš boj je boj za ideal: za narodnost našo, za pravice jezika naših očetov, za narodni obstanek rodu svojega, ki je in hoče ostati in **bode ostal** (kljub vsem pigmejičnim zmagam nemčurjev) ud velicega debla silne slovanske rodovine!

Zatorej naj se nihče ne usoja misliti, da nam začasna izguba postojnskega in novomeškega poslanca, ki bosta za časno, niti ne šest let trajajočo večino kranjskega zbora odločevala, kolikaj škoduje v razvoji našega naroda bitja in naše narodne bodočnosti.

Človek se dvajset let izreja, narod še

bolj počasi, za to se ni za las ne udajmo, a vstrajajmo in delajmo in zaničujmo izdajstvo!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 11. julija. „Mejnarodna agentura“ poroča o več bojih Rusov z upornimi Abhazi v Kavkazu, kateri boji so za Ruse ugodno izpali. Rusi so obsedli Assacho, glavno mesto in zaslombo upornikov.

Peterburg 11. julija. Oficijalno se iz Odese poroča 9. julija: Turki bombardirajo od 12. ure Evpatorijo.

Carigrad 10. julija. Tri napredujoče ruske kolone imajo baje namen, od Ruščuka dalje pridobiti prehod čez Balkan po cesti Šipka-Kazanlik in po cesti od Estropolja proti Balkanu. Pri Plevni je bil boj. Carigradsko prebivalstvo snuje šest bataljonov prostovoljcev.

Bukurešt 9. julija. Vzetje mesta Trnovega se od vseh ruskih vojaških krogov kot sijajno vojno dejanje slavi, ker je to mesto precej utrjeno bilo, ker je bilo branjeno od mnogoštevilne artilerije in infanterije, ali je bilo vzeto samo od ruskih konjikov, najprvo od polovice eskadrone gardnih dragoncev in dveh stotnij donskih kozakov in jahajoče artilerije. Še le denes je ruska infanterija in artilerija peš šla v Trnovo.

Belgrad 10. julija. Včeraj je bila viharna seja v skupščini. 31 opozicijsko-nalcev (konservativci in skrajni levčarji) napovedalo je svoj izstop. Nove volitve bodo 12. 14 in 17. julija. Skupščina je ostala še sklepanja zmožna.

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Devetnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Njena prisrčnost, veselost, s katero je trpela pomanjkanje, in goreča skrb, da bi me storila srečnega, nijso bile brez vspeha. Polagoma sem se iznebil otožnosti. Černo lice se mi je izgubilo, in zgornji grbanci, katere je nje roka skušala uglasiti, se nijso več povrnili. Jerica! kratki meseci, katere sem preživel s tvojo materjo, so sladki odlomek v spominu na moje viharno življenje. Posrečilo se mi je, da sem jo srčno ljubil, — ne tako, kot sem ljubil Emilijo; tega se nij bilo še nadejati. A kot osamelca cvetica, ki je cvetela na gomili vseh mojih mladostnih nad, je razširjala pri-

jetno vonjavo po mojej stezi; in nje otrok mi nij bil blag le kot kri moje krvi, ampak tudi kot spomenik ljubljene cvetice, ki mi je bila, tako nagloma vzeta in od ostre osode razdrobljena.

„Dete drago! blezo dva meseca po tvojem rojstvu in predno so se bile tvoje oči privadile zasvetiti se vpričo tvojega očeta, ki je bil prisiljen mnogo biti od doma, gnala me je kupčija v mesto Rio-Janeiro precej oddaljeno. Bil sem dober mesec dnij od doma in podaljšal sem svojo pot zoper svoj prvotni namen; redoma sem dopisoval Luciji, ter jej naznanil, vsa svoja pota, čeravno sem pozneje mislil, da nij dobila mojih listov. Kar se je začela huda bolezen v onej pokrajini, kjer je bila moja staja. Zarad rodovine sem se na vso moč varoval, da bi se ubranil nalezljive bolezni; a vse zastonj. Zgrabila me je strahovita mrzlina in ležal sem več tednov bolan za smrt. Mej boleznijo sem bil neusmiljeno zanemarjen, kajti imel nijsem nobenega prija-

telja krog sebe, in tenka moja mošnja je vabila le malo, da bi mi stregli zarad dobička. A duševne moje bolečine in slutnje glede na Lucijo in tebe so bile dosta britkejšje, nego moje telesne bolečine, če prav so tudi te bile zelo velike. Mučila so me vsa strašila, katere je mogla moja domišljija le izmisliti. Pa oh! še nikakor primerne nijso bile resnici, ki me je čakala ko sem se po skoro neskončni boleznini vrnil v Rio-Janeiro, oslabljen, razcapan in shujšan. Poiskal sem prejšnje svoje bivališče. Bilo je zapuščeno in svarili so me, naj bežim s kraja, ker je strahovita bolezen pomorila skoro vse ljudi v teh ulicah in sosednjih.

Popraševal sem povsodi na vso moč, a ničesar nijsem mogel izvedeti o ženi in otroku. Tekel sem v strahovito kostnico, kjer so bili mej razsajajočo kužno boleznijo razstavljeni nepoznani mrličji; a mej spačenimi in trohnečimi mrličji je bilo nemogoče ločiti sorodnike od ptujcev. Mudil sem se mnogo tednov v mestu, nadejaje se, da bodem kaj slišal o

Dunaj 10. julija. „Pol. Corr.“ poroča iz Cetinja 10. julija: Vse regularne vojske v Bosniji in Hercegovini, celo posadke iz kul so dobile ukaz marširati v Bulgarijo. V Albaniji so turške garnizije ostale samo v Podgorici in v Spuzu.

Carigrad 10. jul. Muktar-paša je v Kars vmarširal. Rusi so se nazaj potegnili v Aleksandropolj.

Carigrad 9. julija. Vojska, ki jo je imel Sulejman paša, pojde od Črnogore na Dunav. — Guverner v Erzerumu pripoveduje, da so se v Aziji Rusi do meje pomaknili nazaj. (Ta guverner je pa že marsikedar zadnji čas katero preveč povedal.)

London 9. julija. Poročilo iz Carigrada pripoveduje, da je položaj v turških provincijah strašen.

Neregularni turški vojaki ropajo, plenijo in moré po Siriji, Armeniji in Bulgariji.

Vojska.

Mej tem ko naši slavjanski bratje Rusi na Dunavu, na evropskem bojišči sicer počasi, pa energično napredujejo, zadela jih je nemara v Aziji res nesreča. Videti je, da so v Azijo bili premalo vojske vrgli, morali retirirati na svojo mejo in morali celo obleganje važnega Karsa popustiti. Treba jim bo tam večje energije in več moči, katere imajo kje dobiti.

Iz sredine Rusije gredo zdaj vedno nove vojske na pomoč na azijsko mejo in na Dunav. Dvomiti nam sičér nij treba, da bodo Rusi v Aziji naposled Turke dobro zlomili, ali škoda je vsaj moralna, če se jim to nij precej posrečilo, ko so bili tako dobro začeli. Sovražniki Rusov in Slovanov sploh dobivajo preveč poguma.

Tirnovó so Rusi vzeli, ko se je uže prej enkrat po zmoti to poročalo. Oficijalne ruske depeše govore o tem, da je konjica vzela mesto in da je peštvo tekar potlej prišlo. Iz tega se da posneti, da so Rusi mesto nenadoma zgrabili, sicer bi konjica utrjenega mesta, katero stoji na gori in je bilo branjeno po peštvu in topničarstvu, ne bila mogla premoči.

Turci so zopet poročali, da so ob reki Jantri dobili več zmag. Pokazalo se je pa pozneje, da so se po svojej starej navadi legali, kajti bili so povsod tepeni, posebno pri Bjeli. Most pri Bjeli preko Jantre slavni iz-

točni potovalec Kanitz v svojem delu zove naj-dovršenejšo hidro-tehnično stavbo v Turčiji. Most je 9 metrov širok, z 12 oblokanimi podporami po 15 metrov dolžine; stoji na kamenitih stebrih in je iz lehkega apnenika sezidan. Postavil ga je bulgarsk kmet, Nikola Fičoglov, ki ima jedva najjednostavnejše tehnične znanosti — dokaz, kakove duševne moči ima bulgarski narod — a vzbuditi se morajo. Veljal je most 700.000 pijastrov.

„Glas Crnogorca“ ima iz knjaževnega glavnega stana sledeči službeni telegrami: 17. ovoga meseca (1. julija) bila je u Moskvi velika svetkovina narodna in crkovna u slavu pobjeda crnogorskih heroja i prelaska ruske vojske preko Dunava na sreću svijuh Slavena. Aksakov, Černjajev, Batinškov i Popov u ime svojih brzojavili su o tome našem viteškom Knjazu i ushićeno pozdravili junačku borbu Crnogoraca.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. julija.

Zopet se govori, da se snide naš **cesar** v Saleburgu z nemškim cesarjem Wilhelmom. Navzočen bode baje tudi naslednik cesarjevič Rudolf.

Ogerski listi pravijo, da se more cela **negodba** z Avstrijo kot izpodletela smatrati. Cela krivda in cela odgovornost pa, pravijo, zadeva cislejtanske faktorje.

Vnanje države.

Telegrafirajo, da hoče v **Bulgariji** knez Čerkaski uvesti ruski občinski red z izključenjem Mohamedcev od nekaterih javnih služeb. Poslednja reč bi mogla le provizorična biti.

Srbska vlada je pri pariških hišah vzela 2 milijona ducatov na posodo. Rusija je bila za poroka.

Na **Francoskem** dela vlada hudo in tepta vse postave pravičnosti. Brezobzirno zatira vse, ki protivno mislijo. Ali tako postopanje se maščuje na zatiralcih samih. Kdor se povišuje in z nepoštenim terorizmom vrh pripleza, on bode strmoglavljen. Tako tudi francoska reakcionarska vlada.

O **Bismarku** pišejo nemški listi, da se razpor mej njim in mej dvornimi krogi vedno bolj širi, da se uže s cesarjem Vilhelmom ne razumeta. Cesar je bolj odločen prijatelj Rusom, nego je Bismarku ljubo in proganje katolikov ga je tudi uže skrbeti začelo.

Dopisi.

Iz Kočevskega okraja 7. jul.

[Izv. dop.] Kakor vam je uže po telegrafu ob-

javljeno, se je v tukajšnjem okraji nemškutarjem uže večletno prizadevanje, v kmetskih občinah pri volitvi poslanca zmagati, žalibog na pol, a vendar hvala Bogu — le na pol posrečilo. Kočevski okraj je bil za trebanjskim prvo upanje Vesteneckovo in njegovih privržencev, da bodo z njim si pridobili 2 poslanca iz kmetskih občin. Ker ima sam okraj Kočevski več volilcev kakor pa ribniški in veliko-laški skupaj, in ker nemški Kočevarji nasproti stoje slovenskim volilcem, je naš okraj zmirom najnevarnejši bil in odločba je v rokah dveh občin, namreč Kosteljske in Osilniške, kateri sta jedini slovenski v Kočevskem okraji. Na te dve občini so tedaj obrnili nemškutarji svojo ostro pozornost in uže leto in dan je trajala agitacija tam doli pri Kolpi in se je nekim ljudem ustrezalo, kar se je le dalo in jih opozorjalo, kako je skrbno Kočevje za njih in da naj bodo hvaležni in naj se drže stranke kočevske.

Ako ravno je vsak lahko videl, kam pestaco moli, in se je od narodne strani možé na to opozorilo, so se dali vendar neki prevariti, in ker se nij dalo odvrniti, da sta dva taka . . . volilca postala se je zgodilo, da je volilec osilniški **Ožura**, kateri je dozdej zmirom na naši strani bil, na nemškutarsko stran prestopil, utekel, in še druga dva občana soboj potegnili. Glavni volilni mož Kostelski je pa — doma ostal, akoravno je dva dni pred v roko sežal in Slovencem obljuboval, da bode šel narodne kandidate volit, — **figa mož** — in še drugi Kostelski volilec, Žagar iz Banjaloke, je raji doma v senci ležal in svoj narod prodal, kakor da bi bil šel volit. In tako smo izgubili 5 glasov, od katerih so bili celo trije proti nam.

Pa še to ne bi bilo odločilo, ko ne bi bilo še drugih omahljivcev: 1, volilec iz Dan 1 volilec iz loškega potoka in 1 iz Rašice, ki so pokazali, da nijso vedeli, za koga da gre, ter so dali glas dvostranski, in volili enega narodnjaka in enega nemškutarja, menda, da se ne bi „zamerili“ na noben kraj. Eden, oni iz loškega potoka se je uže na mostovžu pred volilno sobo dal preslepariti za to bistroumno volitev. Kaj čete, siromakov na duhu in strmoglavcev je bilo in jih bode vedno. Za 2 glasa smo propadli z drugim kandidatom. Sicer je šlo pri Kočevskej volitvi zmirom tesno, in kakor vidite, je cela volitev odvisna od par gla-

Luciji; a nikogar nijsem mogel najti, ki bi bil o njej slišal. Cel dan sem hodil po ulicah in po zidani obrežini, ker ta kraj je pogostem obiskaval Benjamin Grant, čegar zvestemu varstvu sem bil izročil Lucijo; a od nikogar nijsem mogel poizvedeti besedice, ki bi se bila vjemala z mojim popisom.

„Naj prej mi je prišlo na misel, da je bila pač poiskala mojega gospodarja, da bi izvedela, zakaj se tako dolgo ne vrnem. Ko sem tedaj našel prazno svoje stanovališče, hitel sem k njim; a zadnji čas ga je bila zgrabila občna bolezen ter ga umorila. Njegova prodajalnica je bila zaprta in kupčija njegova je nehala. Popraševal sem dalje, dokler nijsem izgubil vsake nade. Prepričal sem se, da je bil komaj kaki stanovalec nesrečnega kraja, kjer sem pustil rodbino, utekel smrti; prepričal sem se, da me razsrjena osoda še vedno preganja brez usmiljenja; zadnji udarec je bil le posamezni mahljej, katerega bi bil lahko previdel in ga pričakoval. Ves besen

sem sklenil odpeljati se s prvo ladijo, da bi utekel kraju, ki je imel za-me toliko britkih spominov.

„Tako se je v resnici začelo moje nesrečno blodenje po svetu, ki je brez reda in namena polnilo moje življenje. Z najbolj različnimi nameni, v najbolj nasprotnih razmenah in z vrtečo se srečo sem prehodil celi svet. Noga moja je stopila skoro v vsako deželo. Preplovil sem vsa morja in sopel sem sapo vseh podnebnih pasov. Poznam dobro mesta in puščave, občeval sem z izobraženci in divjaki. Izkusil sem žalostno izkušnjo, da nikjer ne biva mir in da je prijateljstvo po večem le prazna beseda. Če sem se naučil ljudje sovražiti, zaničevati in ogibati se jih, zgodilo se je to, ker jih dobro poznam.

„Blode po svetu sem enkrat obiskal domovino svojih otročjih let. Nezapažen in neizpoznan sem stopil na domača tla ter sem zopet videl znane mi če prav prerano obledele obraze. Stal sem pri oknu gospod Grahamove

čitalnice, gledal sem zadovoljno srečno obličje Emilijino — srečna je v svojej slepoti in ker je pozabila minolost. Mlada deklica je sedela pri levi in je skušala čitati pri migajoči svetlobi. Takrat nijsem vedel, kaj je delalo njeno obličje tako mično in zakaj so moje oči tako posebno radostno njo ogledovale, kajti nobeden glas nij povedal srcu očetovemu, da ima svojega otroka pred soboj. Ne vem, ali bi ne bil čut, ki me je onikrat naganjal vstopiti, dati se izpoznati in prositi Emilijo odpuščanja, premagal strah, da bi jej to bilo jako nevšeč; a tisti trenotek je prišel gospod Graham, hladnokervi in neizpravičljiv kot vselej. Gledal sem ga za trenotek, potem pa sem bežal od hiše in drugi dan sem se odpeljal z ladijo v drugo deželo.

„Lotil sem se sedaj tega, sedaj onega dela, da sem si prislužil za življenje. Večkrat sem bil tako srečen, da sem nekaj lahko živil za-se ter potrosil mnogo denarja za potovanja. Pri vsem tem si nijsem nikdar nabiral premoženja,

sov. Pri teh okoliščinah je jako težko gotovost pred volitvijo si pridobiti.

Vendar je mogoče in tudi sredstva so nam sedaj znana, katera bode treba drugič porabiti, da bode gotovost uže pred volitvijo za naše kandidate. Z veseljem smo videli, kako trdo stoji velika večina naroda k svojim narodnim voditeljem, kako navdušeni in politično omikanisi so se pokazali vsi drugi volili po deželi, razen one male pešice omahljivcev in kruhoborcev. To nas tolaži, da se sedaj poznamo in da smemo reči, da nij večina naroda kriva izgube nego pešica — izdajalcev.

Iz Idrije 8. julija. [Izv. dop.] Pero se mi ustavlja vam popisavati stvari, ki se godé gledé prihodnje volitve v našem mestu! (Popis smo izročili poslancem in pride v deželuem zboru na vrsto. Mi ga ne moremo priobčiti zaradi konfiskacij. Ur.) A naj pridem k stvari! Izprva ne smete misliti, gosp. urednik, da so narodnjaki držali roke križem, ne, delali so tiho, a pošteno. In kaj so storili nemčurji? Prvo obljube, drugo žuganje. Delali so pa pri vsem tem tako pazljivo, tako navidezno korektno in vendar — (kar smo tu zopet zadušili, naj bralec mej vrstami bere. Ur.) Posameznosti vam denes še ne poročam, kajti vedno in vedno stvari, o resnici katerih bi dvomil, ko bi jih ne čul iz ust najpoštenejših mož, in ko bi fakta ne ležala pred menoj, jasna kot beli dan. A vsega tega bi se slovenski rodoljubi ne strašili, vsaj imamo vodjo, velečastitega župana, moža neomadeževanega značaja, gorečega pa za svoj narod slovenski, borečega se za človeške pravice delavca, moža, kateremu je geslo: pravica in resnica. Vsaj smo vedeli slovenski rodoljubi, da je naš boj pravičen, da delamo za moža, za kandidata, ki je našemu ljudstvu izgled dobrosrčnosti, za moža, ki pozna nadleže in težave naših prebivalcev za pravega dobrotnika našega mesta, — dr. Jenka.

Sestavil je gosp. župan imenik volilcev, ter jih poslal v potrjenje strogo se oziraje na jasne besede postave. Ali več narodnih volilcev, ki plačujejo več nego 10 gld. davka bilo je brisanih iz zapisnika ter nekoliko nemškutarskih volilcev, ki po županovem prepričanju veliko manj davka plačujejo v volilnem imenik.

Dotični odlok hodil je 6 dni iz Logatca, i prišel nazaj imenika volilcev, samo legitimacije so prišle. Vsled tega in tudi zaradi tega,

da celo nameraval nijsem tega, ker nijsem potreboval denarjev, da sem se oskrboval največje potreščine. Slučajna sreča pa mi je nazadnje pribavila bogastvo, katerega nikdar nijsem iskal.

„Ko sem celo leto preživel v divjotah zahodnih in doživil toliko čudovitih dogodb, katerih povest se bi ti zdela neverjetna, vrnil sem se polagoma po suhem. Brez števila težav sem pretrpel na potovanji, ki nij imelo drugega namena, kot da je ugajalo mojim nestanovitnim navadam. Nazadnje sem prišel v deželo, ki so jo zadnji čas krstili obljubljeni dežela, ki pa se je marsikateremu zlata lačnemu naselniku izkazala kot dežela slepivna. Meni pa, ki nijsem iskal zlata, vsipala ga je v preobilni meri. Bil sem med prvimi najditelji njenih zlatih rudnikov ter sem bil eden najsrečnejših, če prav sem najmanj hlepel po dobičku. Tudi mi nij ugajala sreča le ali tudi le posebno v zlatnikih. S prvim zaslužkom svojega dela sem kupil po naključji velik kos zemlje

ker je dobilo mnogo volilcev volilno pravico, o katerih po mojem in po županovem prepričanju postavo govori, da nijso volilci, sklical je gospod župan še enkrat narodne volilce, dokazal jim v navdušenem govoru kako stvar stoji, i povedal, da on kot postavni ud volilne komisije se zastopnikama občine ne vstopi na nikak način v volilno komisijo, če se postavi veljava ne pridobi, njegov govor, ki je pri starejših, vedno navdušenih narodnjakih vzbudil solze, dobil je občno pohvalo in sklenilo se je jednoglasno do tistega časa se nikake volitve udeležiti, dokler se ne bode po postavi ravnalo. Gospod župan je v daljšem spisu to stvar zadevajočem, temeljito in iz besed postave dokazal, kak je imenik volilcev in naznanil, da on s svojima prisednikoma ne vstopi na nikak način v volilno komisijo, da bode torej volilna komisija nepopolna, torej pri verifikaciji volitev neveljavna.

(Mi obžalujemo to potem zares izvršeno pasivnost. Rajši bi bili videli, da bi bili Idrijci sicer protest uložili, potem pa vendar delali in volili vse jedno, kajti zdaj je po svetu bilo poročano, da je volitev idrijska enoglasna, dasi menda pol volilcev nij prišlo. Naš narod je za pasivno politiko še premlad, mi se ne smemo niti „minoritete“ stršiti, nego mi imamo boriti se in vstrajati. Ur.)

Iz Tržiča 10. julija. [Izvirni dopis.] Volitev deželnega poslanca za mesta Kamnik, Radovljico in trg Tržič se je denes vršila, in kakor se je bilo naprej bati, propala je narodna stranka s svojim kandidatom ter je bil izvoljen nemškutarsko birokratski kandidat Kecel. Kdor pozna prebivalstvo v teh mestih in zraven še pomisli, da ima volilno pravico 45 c. kr. uradnikov, ki tedaj skoraj četrti del vseh volilcev reprezentujejo, ne bode se čudil temu neugodnemu izidu volitve. Pripomogel je še tudi denar, katerega je trosil Kecel z obema rokama, v tem, ko je narodna stranka delala samo spoštenostjo, zanašaje se na pravičnost svoje stvari. S kacími sredstvi se je od nasprotne strani v Kamniku agitovalo, to se vam bode menda od tam poročalo. Le-sem so se Keclovi kamniški volilci, kacíh 45, dan pred volitvo zvečer pripeljali. V krčmi pri Železnikarji so imeli svoj glavni kvartir in Kecel je skrbel, da jim nij pomanjkovalo niti jedi, niti pijače.

ter takrat nijsem mislil, da so ta pusta zemljišča določena, da bodo enkrat ulice in trgi velikemu in cvetočemu mestu.

„Pa zgodilo se je to; in brez vsega truda, skoro nevedom sem dospel do veljave, ki izvira iz velikanskega bogastva.

„A to še nij bilo vse. Blaženi slučaj, ki me je peljal v to zlato deželo, mi je pomagal najti dragocen biser, zaklad, v primeri s katerim so za-me Kalifornija in vsi njeni zlati rudniki nepomenljivi. Saj veš, kako se je širil hrup o vojski po vseh deželah in možje vseh imen in narodov so hiteli z orožjem na polje krvave časti. Potem je nastala lakota in bolezen in smrt ste jej sledili; in marsikateri, ki je bil prišel nabirat zlate žetve, je umrl na cesti in še videl nij valovanja zlatega klasja. Če prav sem zaničeval zlata lačno druhal, vendar se o tem času svoje sreče nijsem mogel zdržati, da ne bi pomagal onim, ki so me prosili pomoči, in prvokrat je moje vsmiljenje našlo svoje plačilo.

Narodni volilci iz Kamnika, bilo jih je 41, pripeljali so se v jutro prel volitvijo, kakor tudi volilci iz Radovljice, mej katerimi je bilo 24 narodnih, razmerno lepo število, če se spominjamo na prejšnje volitve. Vsi narodni volilci smo se zbirali na pošti. Ko smo se štelí, nas je samo blizu 80 bilo, tedaj smo gotovo vedeli, da propademo. Vendar smo šli volit, da saj konstatujemo, da je 80 neodvisnih volilcev, ki se ne dajo zapeljati niti po zvijačnih besedah, niti po desetakih. S kacími sredstvi so naši nemškutarji in nekateri njih komandirani zavezniki proti nam agitovali, naj vam kaže sledeči slučaj, ki je pred volilno komisijo v pričo vseh volilcev bil konstatiran. Ko pridejo radovljiški volilci na vrsto, oglasi se narodni volilec pos. Matija Mrak iz Radovljice in odda svoj glas za narodnega kandidata Miha Stareta. Potem potegne dva gld. iz žepa in jih položi na mizo pred volilno komisijo, rekoč: „Ta dva goldinarja je davkarski inšpektor g. Tavčer dal moji ženi, da naj na skrivnem skuša dobiti mojo volilno legitimacijo in jo raztrga, da bi jaz ne mogel iti volit. Naj si gospod inšpektor ta dva goldinarja nazaj vzame. Mi ne prodajamo svojih glasov, ampak volimo po svojem narodnem prepričanju.“ Na te besede je nastal hrup v dvorani, Slovenci so navdušeno „živio!“ klicali, navzoči inšpektor gospod Tavčer pa je rudeč postal in nekaj blebetal, kar nijsmo razumeli.

Komisar, ki je vodil volitev, rekel je, da stvar ne spada pred komisijo in da naj volilec tista dva gold. zopet vzame. A mož jih je pustil na mizi, in tam smo jih videli do konca volitve ležati, kot pravi „corpus delicti“ in neovrgljivi dokaz, s kacími sredstvi se je delalo. Povedala sta potem še dva moža volilca iz Radovljice, da se jima je ponujalo po pet goldinarjev, ako volita kamniškega Kecela. Mi upamo, da se bode cela stvar, ki spada prav gotovo pod postavo od 17. decembra 1862 kot podkupljenje glasov, kedar bo prišlo do verifikacije, v deželnem zboru obravnavala in potem državnemu pravdniku v sodnijsko preiskavo izročila. V Tržiču samem je samo 17 narodnih glasov bilo, vsi drugi nasprotni, tudi v Radovljici nekaj več nasprotnih, kakor narodnih, tako, da je končno Staré dobil 80, Kecel pa 124 glasov.

Mej nemškutarskimi volilci bili so nekateri, ki še nemške besede ne znajo, a

„Bolehen, razcapan, na pol izstradan in na videz mrjoči mož je prišel k durim mojega šatora, (kajti bilo je prve dni, ko ona deželo nij imela boljših bivališč) ter me je slabega glasu prosil milosti. Odrekel mu je nijsem; vzel sem ga v svoje bivališče ter sem mu na vso moč olajšal njegove boleščine. Pokazalo se je, da ga je bila bolj tlačila lakota kot bolezen. Ko je utolažil lakoto, pokazala se je grda surovost njegove narave, kazal je brezsrčno nemarnost nasproti dobrotam, katere mu je izkazoval tujec, in grdo nehvaležnost nasproti mojej gostoljubnosti, katero je celo rabil v zelo. Dovolj je bilo malo dni, da je zadobil svojo popolno moč. Ker bi se bil rad iznebil obiskovalca, čegar vedenje je bilo uže probudilo moj sum zoper njegovo poštenost, rekel sem mu, naj otide, izročil sem mu tudi dovolj denarjev, da bi se bil lahko preživil do zlatih rudnikov, kamor je bil, kot je rekel, namenjen.

(Dalje prih.)

vendar so volili nemškega kandidata! Ko je jeden teh mož kmetsko oblečen, šel v dvorano, nij se mogla zdržati neka Tržičanka, ki je z več družimi ženami stala pred hišo, v svojej jezi klicati za njim te-le besede: „No, avbe no, ta gre Nemca volit, pa še ne zna „eins-zwei-drei“ po nemški reči.“

Iz Laškega trga 10. julija [Izv. dop.] Nemila osoda je 8. t. m. č. g. Josipa Škerta tihemu in oblaževajočemu delovanju odtegnila. Ranjki je bil nekaj časa vodja glavne mestne šole v Celji in v poslednjem času je kot župnik pri sv. Miklavžu nad Laškim trgom svoje uspešno delovanje končal. Denašnji sijajni pogreb bil je dokaz njegove priljubljenosti. Udeležilo se je pogreba mnogo ljudstva iz okolice in tukajšni tržani. Tudi Celjski okrajni glavar je ranjcemu zadnjo čast izkazal. V cerkvi je č. g. Bohinc, braslovski dekan, v jako ginljivem govoru delovanje ranjcega razložil in naše pevsko društvo zapelo je nagrobno „Blagor mu“. Pri pokopališči od koder se je trpu- lo ranjcega k sv. Miklavžu prevozilo, zadoneli so še mili glaši „Jamice tihe“.

Odlikoval je ranjcega bister in praktičen razum, bil je vesten in pošten, brez vsake občutljivosti in prenapetosti. V vsem, kar je mislil in storil, videla se je neka gotovost in dostojnost blazega značaja. Svojim farmanom in prijateljem bil je z ljubeznjivo pozornostjo vdan. Kdor je ranjcega tudi le površno poznal, ne bode nikdar bistrornega in ljubeznjivega moža pozabil. Po starej slovenskej šegi bil je gostoljuben proti vsacemu, ki ga je obiskal. Drugi pa, oni, ki so z njim v ožjej dotiki bili, izgubili so zvestega in odkritosrčnega prijatelja. Narod je izgubil zvestega in neumorljivo za njega blagor delajočega sina. Bodí mu zemljica lahka! —

Iz Gorice 10. jul. [Izv. dop.] (Simpatije Beneških Slovencev do Rusov.) Boj, ki ga bijejo naši bratje Rusi proti divjemu azijatu za slobodo Jugoslovánov, zaima i naše, žalibože od velikega slovanskega debela odcepljene Benečanske Slovence, vrle sinove slovanskih planin. Beneški Slovenci še vedno najrajši zahajajo v Avstrijsko Gorico po neobhodno potrebno koruzo, in pisatelj tega ima večkrat priložnost z njimi prav po domače občevati. Minuli ponedeljek vprašal me je iz mej šestih Beneških Slovencev najstarejši: „Gospod, kako pa gre kaj našim bratom Rusom, ali so uže zadavili Turke?“ Srce mi je radovalo pri tem prizoru, začel sem jim čitati „Slov. Nar.“ in pazili so na vsako besedo z bojišča. „E, kdo bode tudi nas rešil, ter zopet z Avstrijo združil! Verjemite, da pri nas je vse navdušeno za Avstrijo, izvzemši „municipija“ in par bogatašev! in če bode prišel zaželeni čas, bomo tudi mi, kakor naši bratje Hercegovinci zgrabili za „armu“ (orožje)! Hudo nas italijanska vlada zatira v narodnem obziru, naš slovenski jezik hoče siloma iztrti iz src naših otrok. Šole, urade in sploh vse imamo v nerazumljivej italijanščini, a bogme, mi ostanemo Slovenci.“ Tako mi je dejal in jaz sem mu pritrdil in dejal: „Dokler vam ostanejo zadnje slovenske molitvene bukvice, ne pozabite, da ste tudi vi Beneški Slovenci sinovi velike matere Slavije.“ Hvalil mi je tudi ruskega vrlega profesorja Baudouin de Courtenaya, ki je bival pri nas, in ko sem mu povedal, da sva s profesorjem prijatelja, povedal mi je marsikaj za-

nimivega iz njegovega potovanja pred par leti po Beneških planinah.

No vidite, vi zakleti sovragi Slovanstva, vi nemčurji, ki vedno denuncirate Slovence, če le imajo kako nedolžno narodno zabavo, da so izdajalci, da so „panslavisti“, rusofili etc., mejtem, ki vam je dana prosta roka, da jo stegate tje gori v rajh, ki popevate „die Wacht am Rhein“, kje je zvestoba, kje navdušenje za Avstrijo? Glejte naše izgubljene slovenske brate, Benečanske Slovence! Uže je minolo 10 let, od kar so bili odtrgani od Avstrije, a še vedno njih srca bijejo za Avstrijo, njih roke pripravljene so, če bi prišlo do tega, da bi bila Avstrija v nevarnosti, prijeti za orožje v njeno obrambo!

Slovan je pošten Avstrijec, on ljubi svojega cesarja, pripravljen je, boriti se za obrambo Habsburške države. Dokaz naj vam bodo Benečanski Slovenci! Zato nehaite klevetati, da je slovanski napredek nevaren obstanku Avstrije, za katero mu vedno srce gorko bije.

Bog blagoslovi rusko sveto orožje, kajti slovanska zmaga bode i naša zmaga, katera nas bode pogumila, da bomo i mi trdno stali v večini ali manjšini za obrambo Avstrije pred laško-prusko-magjarsko pogoltnostjo!

Domače stvari.

— (Šolsko leto) se bode končalo na tukajšnji gimnaziji in realki v soboto 14. t. m. z zahvalno mašo, na ljudskih šolah pa nekaj dnij pozneje. Zrelotni izpiti na realki, katerim predseduje gospod Pirker, pričeli so se včeraj, na gimnaziji pa se prično prihodnji teden.

— (G. Mat. Vrečko), bivši šolski ogleda v Gradci, dobil je orden železne krone 3. vrste.

— (S neg.) V nedeljo, pravijo, da je v naših planinah sneg šel. Res smo čutili tudi mi tu izreden hlad.

— (Najdena svetinja.) Piše se nam od velike nedelje: Oziraje se na notico v 154 št. „Slov. Naroda“ „Najdena svetinja“ vam naznanjam, da omenjena svetinja nij iz bakra, ampak iz zlata. O resničnosti sem prepričan.

Razne vesti.

* (Pri botru.) Nek odrašen potepuh pride k nekemu gospodu in ga prosi, da bi mu šel birmo zavezati. Gospod pa mu pravi: „Veste kaj, malo priletni se mi zdite za birmo, no, pa če mora biti, jaz vam grem uže za botra. Ampak to vam pa tudi povem: jaz ne dam nikoli več v dar, ko dva goldinarja.“ Birmanec pa odgovori: „O, gospod, saj tudi jaz še nijsem nikoli več dobil.“

* (Bogat berač.) K nekej gospé v mestu pride raztrgan berač. Gospa pa je huda nanj, češ: „Vi ste pa le prepogosto začeli hoditi. Jaz vam ne morem več dati, ko en krajcar.“ Prosjaku se ta dar premajhen zdi; on seže v žep in pravi: „Veste kaj, gospa, če ste pa uže tako na psa prišli, tu-le imate deset grošev.“ — se obrne in gre.

* (Cigan pa jud.) Cigan kupi od juda konja, ki je šepal, prav za majhen denar. Cigan pravi: Zdaj sem jo pa zadel, takega lepega honjička, pa za deset goldinarjev; kaj, če malo šepa, bomo uže naredili, da ne bo. Pri oknu pa nekdo gleda in vidi juda pa cigana. Pa pravi ciganu: Kako da si tako neumen, da takega konja kupuješ, saj vidiš, da šepa. Cigan odgovori: Gospod, žebliček ima v nogi, zato šepa, doma mu ga pa ven potegnem, pa bo dober. Cigan se oddali in jud tudi, čez nekaj časa pride pa jud zopet mimo okna; gospod pa mu reče: Kaj da si bil tako neumen,

da si konja za deset goldinarjev dal; cigan pravi, da je zdrav, samo žebliček ima v nogi zabiti. — E, pravi jud, nas še nij nikoli noben človek ogoljufal, mi pa, kar nas je Abrahamevega rodu, pa znamo vsakega, in ga tudi, če ga le moremo. Konj šepa, pa ne zavoljo žeblja; jaz sem mu žebelj sam v nogo zabil, da bi kupec mislil, da zavoljo žeblja šepa. Cigan se je opek.

Tržne cene

▼ Ljubljani 11. julija t. l.

Pšenica hektoliter 9 gld 26 kr.; — rož 5 gld. 85 kr.; — ječmen 4 gld. 71 kr.; — oves 3 gld. — 90 kr.; ajda 8 gld. — kr.; — prosó 5 gld. 20 kr.; — koruza 6 gold. 20 kr.; kroupir 100 kilogramov — gl. — kr.; — fižol hektoliter 7 gld. — kr.; masla kilogram — gl. 92 kr.; — mast — gld. 85 kr.; — špeh frišen — gld. 74 kr.; — špeh povojen — gld. 78 kr.; jajce po 1 $\frac{1}{2}$ kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 52 kr.; — teletnine 46 kr.; — svinjsko meso 60 kr.; — sena 100 kilogramov 1 gld. 73 kr.; — slame 2 gold. 15 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gold. 10 kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

Dunajska borza 11. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	60 gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	55	"
Zlata renta	72	50	"
1860 drž. posojilo	113	—	"
Akcijske narodne banke	803	—	"
Kreditne akcije	145	50	"
London	125	80	"
Napol.	10	04	"
C. k. cekini	6	—	"
Srebro	109	20	"
Državne marke	61	85	"

Gostilnica v najem.

Gostilnica „pri mestu Gorica“, po domače „pri Krčonu“ na tržaški cesti, se za Mihaelov obrok daje v najem. Natančneje poroča lastnica gospa **Josefa Kaiser**, Selenburgova ulica št. 4 (gostilnica „pri zaponi“). (175—3)

Nova kavarna.

Naznanjam sl. občinstvu, da sem v svoji hiši št. 4, strma pot, za **starim streliščem**, poleg vile „Agnesa“ v Ljubljani, odprla

kavarno,

v kateri se dobi ceneje kakor drugod, **kava, sladko in kislo mleko**, ter se priporočam obilnemu obiskovanju.

Ana Amatz,

(185—1)

Tirolka.

Obznanilo.

Na deželnej kmetijski šoli v Gradci je s početkom prihodnjega šolskega leta izpraznjenih šest štipendij po 120 gold. in pet po 100 gold.

Prošnje z rojstvenim, pravskim in zdravstvenim spričalom, dalje s šolskimi spričevali in s potrjenjem od občinskega urada o premoženjskih razmerah obložene naj oddá prošilec osobno vodji deželne kmetijske šole vsaj **do 15. avgusta 1877.**

Pogoji so v št. 140 „Slov. Naroda“ navedeni.

V Gradci 8. junija 1877. (160—2)

Od štajerskega deželnega odbora.

8 gld. obleka iz ruskega platna,
 11 „ platnena obleka,
 13 „ Lüster-obleka,
 Rujavi in črni Lüster-Sackos od
 4 gld. do 9 gld.,
 Posebnosti v otročjih oblekah od
 2 gold. 50 kr. do 10 gld.
 pri
M. Neumann-u,
 v Ljubljani, v Lukmanovej hiši.
 Zunanja naročila se proti poštenu povzetju redno izvršujejo in se ono brez ugovora zamenja, kar bi ne dopadalo. (170—4)